

**SUPER
GOAL!** 6

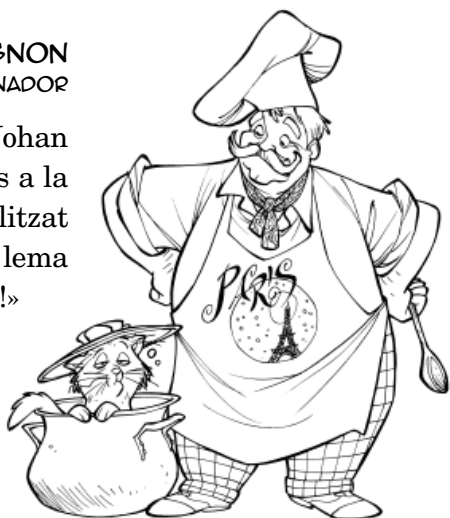
The logo consists of the words "SUPER" and "GOAL!" stacked vertically in a bold, sans-serif font. The word "GOAL!" is larger than "SUPER". A soccer ball is positioned between the two words, overlapping the 'O' in "GOAL!". The entire text is set against a light gray, horizontally-oriented oval background. A registered trademark symbol (®) is located to the right of the exclamation point. Below the soccer ball, there are several curved lines suggesting motion or a shadow.

QUI SÓN LES CEBETES?

Les Cebetes són un equip de futbol. Han guanyat un campionat, però per a ells el resultat no serà mai més important que la diversió i l'amistat. Quan els pregunten si se senten pètals, responen: «No, som una flor!»

EN GASTON CHAMPIGNON
ENTRENADOR

Exjugador i company d'equip de Johan Cruyff, és el propietari del Pètals a la cassola, un restaurant especialitzat en plats a base de flors. El seu lema és: «Qui es diverteix no perd mai!»

EN TOMI
D'AVANTER CENTRE

Capità de les Cebetes, juga amb tot el que es troba com si fos una pilota. Quan en Champignon el va veure jugar al pati de casa seva, de seguida va veure que tenia fusta de campió...

EN TIRANT
MIGCAMPISTA

Elabora les tàctiques de joc inspirant-se en les grans batalles de la història i recorre a la física per estudiar les paràboles dels seus llançaments.

EN BOJAN
LATERAL DRET

Ve de Sèrbia. Els seus pares treballen al Pètals a la cassola. Corre com una gasela i xuta molt bé amb la cama dreta.

LA LARA I LA SARA
DEFENSES

Pèl-roges i pigades, s'assemblen com dues gotes d'aigua. Estudiaven dansa clàssica per obligació, però ara són dues defenses formidables.

EN NYICRIS
PORTER

En realitat ho és tot menys un nyicris... Quan veu que s'acosta la pilota, s'hi abraona com si fos un gelat de nata!

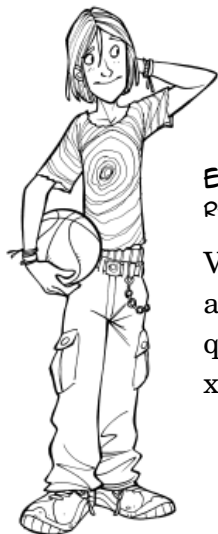
EN JOAO
LATERAL ESQUERRE

És brasiler, esquerrà i es passa els diumenges al parc jugant a futbol amb els seus incomputables cosins.

EN RAFA
RESERVA

Ve de l'Argentina i té tres germans que juguen a bàsquet, però ell prefereix el futbol. Juga en qualsevol posició, també a la porteria; per això és el comodí de les Cebetes.

EN PAVEL I L'IGOR
D'AVANTERS CENTRE

Són dos bessons rossets, molt moguts i ràpids, tenen el costum de xerrar molt al camp.

EN XAVI
LATERAL DRET

És molt ràpid, fa unes centrades magistrals. Va jugar a l'Acadèmia Blava i després als juvenils del Barça, amb en Tomi.

EN MARIO
D'AVANTER CENTRE

Acaba d'arribar d'Itàlia, on jugava als juvenils de l'Inter de Milà. És alt i ros i té els cabells llargs.

L'AQUIL·LES
CENTRAL

És el pinxo de l'escola, però li agrada el futbol i, per entrar a les Cebetes, ha decidit posar seny.

L'EVA
DEFENSA

És una jugadora excel·lent, ex-capitana de les Rosa Shocking. Té una trena negra preciosa i és molt maca.

EN BRU
D'AVANTER CENTRE

Exdorsal 10 dels Diablers Rojos. És fort com un brau, però té el cor de mantega i adora els animals.

Primera edició: novembre del 2015

Disseny: Gioia Giunchi i Laura Zuccotti

Color: Alessandro Muscillo

Adaptació del disseny i maquetació: Endoradisseny

Títol original italià: *Campioni del mondo in Brasile*

Edició: Olga Portella Falcó

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

Textos: Luigi Garlando

Il·lustracions de coberta: Marco Gentilini

Il·lustracions de l'interior: Danilo Loizedda

www.lecipolline.it

© publicat per primer cop a Itàlia per Edizioni Piemme SpA

© 2015 Oriol Sánchez Vaqué, de la traducció

© 2015 La Galera, SAU Editorial, de l'edició en llengua catalana

Tots els noms i caràcters d'aquest llibre són propietat de Piemme SpA

Tots els drets reservats.

Publicat amb l'autorització de Grandi & Associati.

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla, 95 – 08019 Barcelona

www.lagaleraeditorial.com

lagalera@lagaleraeditorial.com

facebook.com/editoriallagalera – twitter.com/editorialgalera

Imprès a Limpergraf

Mogoda, 29-31. Pol. Ind. Can Salvatella

08210 Barberà del Vallès

Dipòsit legal: B-21.107-2015

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-5375-0

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Luigi Garlando

CAMPIONS DEL MÓN

Il·lustracions de
Danilo Loizedda

Traducció d'Oriol Sánchez Vaqué

laGalera

A la mainada d'arreu del món

Què és aquest enrenou que hi ha al Pètals a la casola?

Al restaurant del carrer del Ram, que tothom coneix pel seu menú a base de flors, s'acaba de sentir un terrabastall que ha fet tremolar els vidres.

Jo només sé que és una tarda calorosa de principis de maig i que en Gaston Champignon ha convidat les Cebetes a berenar. Dubto, però, que tant d'entusiasme es degui solament a l'exquisidesa de les merengues...

Atansem-nos-hi, vejam què passa.

Ben mirat, més que un berenar sembla un Carnestoltes: la Sara i la Lara estan ballant amb en Joao, tots tres enfilats en una taula; en Nyicris corre per la sala com un brau desfermat, duent en Tirant a col·libè, que obre els braços eufòric; les altres Cebetes s'intercanvien abraçades i bravo-Cebetes.

GOL!

Què deu haver desfermat tanta alegria?

Escoltem què diu en Bojan, potser podrem esbrinar alguna cosa.

–Déu n’hi do! Tot un mes al Brasil! Recordes com ens vam divertir a Rio? –pregunta el lateral dret serbi.

–Oi tant que me’n recordo –respon en Rafa–. Els partits a la platja, el surf sobre les onades, els rostits de carn per llepar-se’n els dits... I aquesta vegada encara serà més bonic, perquè jugarem als estadis nous o renovats del Mundial del 2014!

Vet aquí de què es tracta: les Cebetes tornaran al Brasil.

Ara s’entén tot! Unes vacances en aquell país meravellós mereixen una festa com un carnaval d’alegria.

En Gaston Champignon gaudeix de l’entusiasme dels seus nois allisant-se el bigoti dret, el de les bones sensacions, i llavors pica a la taula amb la inseparable cullera de fusta per reclamar l’atenció.

–Voleu saber una mica els detalls del programa del viatge? –pregunta el cuiner entrenador.

–Sí, míster! –respon de seguida en Tirant–. Quan marxem? Quan farem el primer partit?

–Bé, doncs –reprèn en Champignon–, tal com us he explicat abans, tot i que la sort hi ha tingut un paper important, aquest bonic regal sobretot ens l’hem guanyat: si no haguéssim jugat correctament al camp, no ens haurien seleccionat mai entre els equips que, a l’últim campionat, han rebut el menor nombre d’amonestacions i expulsions i, per consegüent, no hauríem guanyat mai el premi del Joc Net.

–És veritat, ens l’hem ben merescut –aprova la Sara.

–*Nosaltres* ens l’hem merescut –precisa en Joao–. No pas tu i ta germana... Vosaltres repartiu llenya a tort i a dret!

–Però nosaltres defensem la porteria! –reacciona la Lara amb ulls de tigressa.

–I ho fem perquè tu puguis exhibir-te amb les teves piruetes de ballarí –afegeix la bessona, picada–. Podries jugar fins i tot amb tutú...

Les Cebetes es peten de riure.

També riu el cuiner entrenador, que continua explicant:

–Entre tots els equips del país, han elegit el nostre per sorteig, potser gràcies al fluid màgic dels mitjans pudents d’en Rafa... –somriu en Champignon–. I ara

GOL!

tenim dret a un viatge al Brasil amb les despeses pagades!

–Quant de temps ens hi estarem? –pregunta en Tomi.

–Sortirem el 15 de maig i ens hi quedarem com a mínim fins al 26, dia del nostre tercer partit –respon en Gaston–. Si ens classifiquem, ens hi quedarem uns dies més; si no, tornarem a caseta.

–Així haurem de fer campana? –vol saber en Tirant.

–Ja he parlat amb els directors de les vostres escoles i m’han dit que us concediran un permís especial –el tranquil·litza el cuiner francès–. Els professors us prepararan una llista de deures, així no us endarrerireu en el programa.

–Míster, no calia que es molestés –intervé en Nyicris–. Amb un setciències com a amic, no ens falten mai les lliçons, ni tan sols durant les vacances...

Tothom riu divertit.

–Però quants equips participarem a la competició? –pregunta en Diouff.

–El nostre torneig, el Mundial Juvenil –reprèn en Champignon, que es treu un paper de la butxaca amb uns apunts–, se celebrarà als mateixos estadis que el Mundial del Brasil del 2014 i seguint el mateix

sistema de fases classificatòries. Nosaltres representarem Catalunya i jugarem al grup d'Anglaterra, Costa Rica i Uruguai. El 20 de maig ens enfrontarem a Anglaterra a Manaus. El 23, a Recife, ens trobarem amb Costa Rica. I el 26 jugarem l'últim partit de la primera fase a Natal contra l'Uruguai.

–On són aquestes ciutats? –pregunta en Nyicris–. Són a prop de Rio?

–No ben bé. La primera, per exemple, és a l'Amazònia, al nord del Brasil, mentre que Rio és al sud, a quasi tres mil quilòmetres de distància –respon en Tirant–. Calen quatre hores de vol per arribar-hi.

–Bufa... –comenta en Nyicris una mica amoïnada, i és que el porteràs no està mai tranquil quan viatja entre els núvols.

–I les altres dues ciutats? –s'informa l'Aquilles.

–Mirem un mapa del Brasil a l'ordinador –proposa en Gaston, que encén el seu PC per navegar per internet.

En Nyicris ho aprofita per endrapar d'amagat l'enèsima merenga.

–Ja l'he trobat –anuncia el cuiner entrenador–. Ho veieu? Manaus és aquí. Com deia molt bé en Tirant, és molt lluny de Rio de Janeiro.

GOL!

–I Recife i Natal? –pregunta en Tomi.

–Són aquí –indica en Gaston–. També al nord, però a la costa i més a la vora de Rio. S’hi arriba amb només dues hores de vol.

–Només dues hores, encara sort! –sospira en Nyicris amb la boca plena.

–Recife i Natal estan relativament a la vora l’una de l’altra, a menys de tres-cents quilòmetres –observa en Champignon–. Per tant, el desplaçament del segon al tercer partit el podem fer amb tren o amb cotxe.

–Bona idea, míster –aprova en Nyicris–. Quan toco de peus a terra, estic sempre més tranquil. Només faig una excepció quan em tiren una pilota a l’escaire. En aquest cas, haig de volar...

–I després on jugarem? –pregunta en Rafa.

–Dependrà dels resultats –respon en Tirant–. Si, com ha dit en Champignon, el nostre torneig s’inspira en el Mundial del Brasil, hi haurà vuit grups de quatre equips i es classificaran els dos primers. Per això, si arribem primers del nostre grup, jugarem contra el segon d’un altre grup. En canvi, si arribem segons, ens enfrontarem a uns primers. Però si acabem tercers o quarts, agafarem un avió per tornar a Barcelona...

–Correcte –confirma en Gaston–. Cal afegir-hi una última cosa, molt interessant: cada equip del Mundial Juvenil anirà acompanyat d'un exjugador de la selecció del propi país. Nosaltres també tindrem aquesta mena d'àngel de la guarda que ens seguirà al llarg de tota l'aventura i, gràcies a la seva experiència, ens donarà consells molt valuosos tant en els entrenaments com en els partits.

–I qui serà el nostre àngel de la guarda? –pregunta de seguida la Sara.

–Encara m'ho han de comunicar –explica el cuiner entrenador–. Aviat ho sabrem.

Anar al Brasil a disputar un petit Mundial de futbol, acompanyats d'un autèntic campió, amb la possibilitat de conèixer-ne personalment molts més... de vegades la vida sembla la teva millor amiga, amb tots els regals que et fa.

Però, de cop i volta, es torna pèrfida com un Tau-ró...

Falten cinc dies per al viatge al Brasil: ja s'han vacunat, han comprat els bitllets, tots els pares han donat el permís i les maletes estan quasi a punt. Com cada tarda, d'ençà que en Gaston Champignon els va

GOL!

comunicar la gran notícia, les Cebetes s'estrenen al camp petit del poliesportiu del barri.

Els nois volen presentar-se al Mundial Juvenil en plena forma, perquè aquest cop no tan sols representaran el barri, sinó tot Catalunya.

El cuiner entrenador s'ha inventat, per a l'ocasió, un dels seus entrenaments estrafolaris, que semblen només pura diversió i, en canvi, són autèntiques lliçons de futbol.

Abans d'explicar el joc, el míster ha distribuït els jugadors per tot el camp d'una porteria a l'altra.

–En Bojan, en Joao, en Tomi i en Mario sortiran de la línia de gol i hauran de mirar d'arribar a la pilota, que és a l'altra part del camp –explica en Gaston–. En Rafa, la Sara i la Lara, que seran al mig camp, els ho hauran d'impedir. Si toquen un davanter, encara que sigui amb una mà, l'eliminaran.

–I nosaltres què hem de fer, míster? D'estàtues? –pregunta l'Aquil·les.

–No, vosaltres també tindreu una funció important –continua en Champignon–. Si els davanters us salten a les espatlles, estaran salvats i els defenses no els podran eliminar.

–En altres paraules, nosaltres els perseguim com

tigres i ells es refugien als arbres com micos... –comenta la Sara rient.

–Exactament –confirma el cuiner francès.

–Els podem queixalar als mitjons com farien els tigres de debò? –pregunta la Lara.

Les Cebetes es fan un tip de riure.

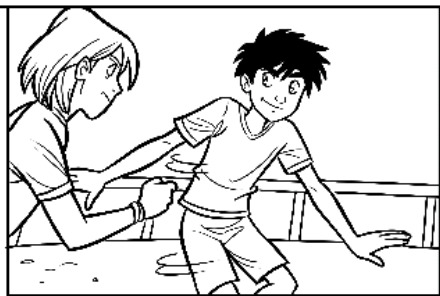
–No tindreu temps per aturar-vos sota els arbres, perquè vosaltres sou tres, mentre que els davanters són quatre –observa en Gaston–. Per tant, sempre n’hi haurà un de lliure... Els haureu de perseguir contínuament i, si aconseguen agafar la pilota, llavors haureu d’evitar que marquin a la porteria d’en Nyicris.

Quan xiula en Champignon, en Joao surt disparat per la banda esquerra i amb una finta aconseguix escapolar-se d’en Rafa, que s’havia avançat per aturar-lo, però es troba bloquejat per la Sara. Llavors opta per posar-se a recer saltant a les espatlles d’en Bru.

En Bojan fa el mateix per la banda oposada, però s’ha d’aturar davant la Lara, disposada a atacar-lo com una tigressa...

EN RAFA BARRA EL PAS A EN TOMI, QUE INTENTA ESMUNYIR-SE AMB UNA FINTA...

PERÒ S'ESTIMA MÉS SALTAR A LES ESPATLLES DE L'AQUIL·LES PER NO ARRISCAR-SE.

EN MARIO APROFITA L'ESPAI LLIURE PER COLAR-SE CAP AL MIG CAMP...

PERÒ LA SARA SE SEPARA D'EN JOAO I EL SEGUEIX.

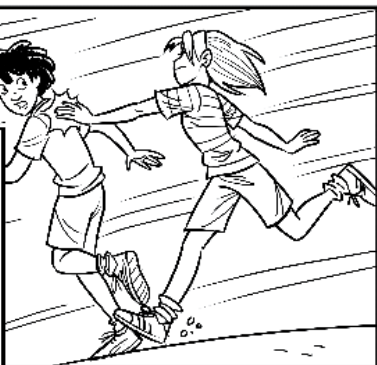

L'ITALIA, A CORRE-CUITA, S'ENFILA SOBRE EN PAVEL.

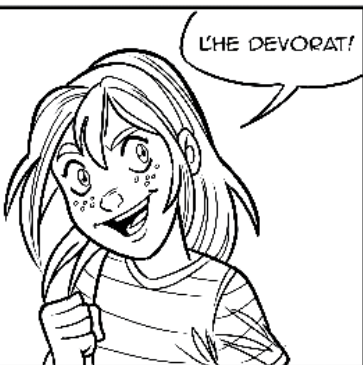

EL BRASILER, SENSE CAP TIGRESSA SOTA L'ARBRE, BAIXA D'EN BRU I REPREN LA CURSA.

PERÒ LA BESSONA, QUE S'HO ESPERAVA, CANVIA DE DIRECCIÓ AMB UNA AGILITAT FELINA I INTERCEPTA EN JOAO.

L'HE DEVORAT!

–*Superbe!* –aplaudeix en Gaston–. Ara sou tres contra tres!

L'exercici no només serveix per entrenar els defenses a empaitar els rivals i els davanters a desempal·lar-se dels marcadors. Les Cebetes, de fet, després de disputar més d'un campionat en equips diferents, han de tornar a jugar juntes i a sentir-se una sola flor. I, per cultivar aquest sentiment, han de recupear plenament la confiança en els altres.

Aprofitant el canvi de direcció de la Sara, en Mario ha pogut atrapar la pilota i passar-la de seguida a en Tomi. El capità la toca amb la dreta per a en Bojan, que l'hi torna. Els tres defenses reculen lentament esperant el moment oportú per intervenir.

En Tomi, un cop arribat al límit de l'àrea, està a punt de cedir-la a en Mario, a l'esquerra, però s'adona que en Nyicris està avançat i llavors s'inventa un xut de cullera per sorpresa.

El porter, així que intueix el perill, salta enrere i intenta desviar la pilota per damunt del travesser, però no hi arriba i cau rodolant fins a la xarxa amb la pilota...

En Gaston xiula el final del joc, que han guanyat els atacants.

GOL!

–Capità, ja estàs en forma per al Mundial! –el felicita la Sara.

En Tomi, abans de poder respondre, es troba havent de suportar el pes d'en Nyicris, que li ha saltat a les espatlles.

–Sempre m'enredes amb un xut de cullera! No podries fer servir la forquilla de tant en tant?

Però, en comptes de riure, el capità cau a terra amb un crit de dolor. Ha recolzat malament el peu i, sota el pes del porteràs, ha doblegat el turmell d'una manera forçada.

–Què has fet, bèstia! L'acabes de trencar! –crida en Tirant, espantat.

En Nyicris s'aixeca confús i intenta justificar-se:

–Se m'ha acudit de cop i volta, després de veure-us saltar a les espatlles dels altres... Perdona, capità... Que et fa mal?

–Més que mal... –respon en Tomi, que s'ha tret la bota–. És el turmell que ja m'havia trencat. Em temo el pitjor...

–No, home, no... Ja veuràs com només te l'has torçat una mica. D'aquí a un parell de dies estaràs recuperat –l'anima en Mario–. Posa-t'hi gel de seguida.

–Vaig a agafar-ne! –s’ofereix en Nyicris, que s’aixe-
ca de cop i va corrent fins al bar del poliesportiu.

El porteràs, com bé saps, té un cor de merenga. Aniria a trobar el gel al pol Nord per tal d’ajudar el seu capità i treure’s del damunt el pes del remordiment. No es perdona a si mateix l’estupidesa que ha comès...

–Vés a dutxar-te, després anirem a l’ambulatori –suggereix en Gaston allisant-se el bigoti esquerre, el de la preocupació.

El cuiner entrenador ajuda en Tomi a posar-se dret i l’acompanya al vestidor.

El capità no pot ni recolzar el peu a terra.

Assegut a la llitera de l’ambulatori, en Tomi espera ansiós els resultats de la radiografia.

Quan el doctor entra a la sala i anuncia: «Res d’enguijar... Has tingut sort! Les vacances estan salvades, noi!», el capità se sent renéixer. Però llavors el metge afegeix:

–D’aquí a un mes podràs tornar a córrer.

–Com que d’aquí a un mes? –s’espanta en Tomi.

–No hi ha res trencat, però és un esquinç una mica lleig –explica el doctor–. Hauràs de dur un embenat

GOL!

rígid durant un parell de setmanes i després podràs recolzar el peu a terra.

El capità triga un segon a fer el càlcul dels dies: d'aquí a un mes es jugarà la final del Mundial Juvenil. Adéu als somnis de glòria...

La festa ja s'ha acabat abans de començar.

